

Selectie RECENSIES

NACHTSCHADE – NIGHTSHADE – BELLADONNE – NACHTSCHATTEN

CUTTING EDGE (Nimfa Tegenbos)

(...) Een wereld die zich afspeelt in een schemerzone van zijn en schijn wordt enerzijds kritisch, dan weer zacht en teder, komisch of conceptueel beeldend geënceneerd. Meer nog dan de stem van de danser of danseres drukt elke maker zijn stempel op de creatie. De ene keer voorspelbaar, de andere keer onthullend intiem. (...) De begeleidende houtblazers en af en toe een speelse link met een andere act maken het geheel tot een vloeiende optelsom van beeld, een scène die deed denken aan een slaapritueel. De danseres baadde nagenoeg letterlijk in een mysterieuze roodgroene belichting. Maar het waren vooral de witte sokjes met strik die de scène een haast kinderlijke onschuld meegaven. Ook zo voor de handen en voeten van de vrouw, die mekaar zacht liefkoosden. □ (...) □ Een sterke keuze is het contrast tussen de babbelende dame die een burleske opvoert en de eindscène waarin ze het op de huid geschilderde ondergoed met een spons van het lichaam wast. Het pantser van een in woorden vertaald standpunt over de hedendaagse seksuele bevrijding wordt nagenoeg letterlijk weggewassen. De burleske als schild, het lichaam als veelzeggend wapen. □ Of het kleine kindvrouwtje dat aan de hand van een muzikant, uit de zaal, het podium wordt opgeleid. Ondanks het feit dat je als toeschouwer de veilige afstand van het theater kan meerekenen, lijkt het wel of je de performer op de huid zit. Een meisje aan haar lot overgelaten in de spotlight. □ Claudia Triozzi gaat aan de slag met de camouflage die een stripteasegirl ondergaat. Boven de scène hangt een gigantisch kader, daarachter een illusionistisch beeld op de wand geprojecteerd. Voorzichtig word je een vrouw gewaar, gehuld in prints die opgaan in de wand. Ze kleedt zich uit, vervelt, onder de kledij hetzelfde motief. De aandacht wordt gevestigd op het kijken. Heel conceptueel, maar daarom niet minder interessant. □ Een Chippendale in slip verschijnt op het podium. Hij trekt de kleren uit die hij niet meer draagt. Met een knipoog. Wim Vandekeybus laat een vrouw een droogstoppel van een man, te zien op een projectiescherm, de mond snoeren. Een vrouw, aanvankelijk een stagehand die de podiumwissels doet, gaat gehuld in blonde pruik en strak pak het podium op. Ze gaat de strijd aan met de mannelijke wil. Ze wint. **De opeenvolgende acts laten verschillende aspecten van de echte striptease zien: verleiden, kwelling, bedrog, camouflage... Deze makers kruipen als het ware in het hoofd van de dansers die vooral geacht worden te communiceren met hun lichaam. In "Nachtschade" wordt de dubbelheid ontrafeld, de tegenwereld gaat *full monty*.**

RADIO 1 – NEON (Pol Arias)

(...) Het verwondert niet dat Victoria zo een productie opzet. De jongste jaren is het huis de grenzen van het theater aan het aftasten door theatermakers in een richting te duwen die ze niet gewoon zijn. Vandaar dat aan de zeven choreografen en regisseurs gevraagd werd om een link te leggen van de striptease-act naar die van de kunst. Ze kregen daarbij de volle vrijheid. Dat is het verrassende van de avond maar tegelijk wringt het een beetje want de acts zijn ongelijk in uitwerking en dat geldt ook voor de muziek, gecomponeerd door Ad Cominotto en live uitgevoerd door zeven muzikanten. (...) Bij Eric De Volder valt meteen de kleursfeer op, Vera Mantero laat haar opvallend corpulente actrice vrij spel met een burleske striptease. Wim van de Keybus amuseert met een pittig filmfragment maar minder met de act zelf. De Italiaanse choreografe Claudia Trozzi laat haar actrice opsloppen in de kleuren van een schilderij, terwijl Johanne Saunier de enige mannelijk deelnemer in dit

gezelschap een omgekeerde striptease laat opvoeren. Het moet gezegd dat de acts die Alain Platel en Catherina Sagna geregisseerd hebben duidelijk de meest interessante zijn. Bij beiden vormt een intense gevoeligheid de hoofdtoon terwijl het element voyeurisme toch centraal blijft staan. Het is een voorstelling waarbij de zeven dans- en theaternummers ongelijk zijn qua kwaliteit en inspiratie. Dat is ook wat de voorstelling interessant maakt.

KNACK

De ontmoeting van twee artificiële werelden, dans en striptease, had een interessante clash kunnen opleveren, maar daarvoor mist dit concept een gedegen uitwerking. Zo wordt de aanwezigheid op het podium van het muziekensemble Emanon onvoldoende benut en kan het ingenieuze decor het geforceerde van de voorstelling niet verhullen. **De verdienste van de productie is dat ze de twee kanten van de striptease laat zien: een uiterlijke schijn en een innerlijke reactie, door de choreografen gepolariseerd tot het lichaam dat verleidt en de geest die zich verzet.**

De beste momenten zijn die waarop Alain Platel als Caroline Lemaire de betere - lees: niet expliciete - stripteaseact benadert op de tonen van een kitscherig *Je t' aime moi non plus*(***), en de choreografie die daarop volgt. De aansluiting van het een op het ander is perfect. De choreografie is van Caterina Sagna, daarbij wordt een meisje, Sky Van der Hoek, uit de zaal geplukt. Zij laat de dwang maar ook de nieuwsgierigheid zien als een lolitaatje dat het decor van Platel verkent. De geest verzet zich, maar ad ultimum gaan de roze sokjes uit (***)

DE MORGEN (Pieter T'Jonck) **Alles gezien en toch niet**

(...) De stukjes van Vera Mantero, Caterina Sagna en Claudia Triozzi maken de avond echter helemaal goed. Mantero duikelde Delphine Clairet op, een corpulente Parijse stripper die zich toelegt op burleske striptease. Haar praatje ontmaskert haast terloops alle gemeenplaatsen over seks, genot en perversie. Wat overblijft, is de vraag wat we in dit ritueel, alle bevrijding ten spijt, dan zoeken. Sagna toont wat Mantero soms suggereert: achter strippen schuilt een vorm van symbolisch geweld. Bij Sagna wordt dat letterlijk als het kindmeisje Sky Van Der Hoek het podium op getrokken wordt om zich bloot te geven. Daar slaagt ze pas in als ze door het toneeldoek onthoofd wordt. Onthoofden, ontkleden, ontmenselijken...? Triozzi ten slotte toont een vrouw in een spiegel tegen een achtergrond van suggestieve vlekken en strepen. De beelden vervloeien zo sterk dat je nauwelijks weet wat je ziet. Dat lijkt de finale waarheid van een stripact: zelfs als je alles gezien hebt, heb je 'het' nog niet gezien.

DE STANDAARD (Geert Sels) **De shade blijft beperkt**

(...) Ofschoon in Nachtschade elk van de zeven acts eindigt met een strip, oogt het geheel als kunst. De choreografen hebben het criterium „verleiding” op al zijn parameters betast en hebben de toeschouwer tot een ander soort blik gedwongen.

(...) Alain Platel zet in zijn choreografie alle clichés moddervet aan. Hij plaatst Caroline Lemaire niet tegen een rode, maar de helst denkbaar rode achtergrond. Zwoel kun je het van gladde salonbeat voorziene „Je t'aime moi non plus” niet eens meer noemen. Met

haar ingekeerde blik en fado-achtige droefheid laat ze zien hoe sensueel en gedistingeerd de betere strip kan zijn.

Daarop voert Caterina Sagna een danseres op met welhaast kinderlijke uitstraling. De intentie van de stripper, het publiek verleiden, wordt in zijn tegendeel omgedraaid. Sky van der Hoek straalt de dwang uit, die er in menig cabaret misschien is, maar tijdens het optreden achter de coulissen blijft. Ontwijd in haar onschuld staat ze op het podium, belaagd door een voordoek dat haar plet, overstemd door het Emanon Ensemble.

(...) De Volder en Triozzi laten ons met een plastische blik naar de lichaamsmaterie kijken. Vera Mantero, met een (te lange) burleske, en Wim Vandekeybus, met een woeste fuck you in het gezicht van de mannelijke viespeuk, spreken ons aan op een theatrale blik. In beide gevallen heeft de tekst weinig om het lijf.

(...) **Nachtschade is vooral een stoutmoedig idee dat enkele ballonnetjes oplaat over het genre. In zijn uitwerking is het echter een ongelijk defilé, die moeilijk de indruk van lichtheid kan doen vergeten.**